

Arrest

nr. 112 419 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 april 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker huwde mevr. F. O. op 13 januari 2012 in Zogara (MAROKKO). Verzoeker die verblijfsrecht geniet in Spanje op grond van aldaar uitgeoefende arbeid, kwam aan in het Rijk op 29 februari 2012 en diende diezelfde dag een aanvraag in tot verblijf op basis van gezinshereniging. Hij werd hierbij in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van een aanvraag voor toelating tot verblijf onder bijlage 15*bis*.

Op 4 april 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf, onder bijlage 15*quater*, onontvankelijk verklaard omdat het verzoek niet alle in artikel 12*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen had voorgelegd, met name ontbraken: een gelegaliseerde geboorteakte, een geregistreerd huurcontract of eigendomstitel, een uittreksel uit het strafregister, bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, een medisch getuigschrift en een bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering.

De beslissing werd dezelfde dag ter kennis gebracht. Diezelfde dag werd toestemming tot het afleveren van een aankomstverklaring geldig tot 28 mei 2012 gegeven.

Op 5 april 2012 werd verzoeker in bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 28 mei 2012.

Hierop maakte hij op 16 april 2012 de ontbrekende documenten over per fax.

Op 17 april 2012 werd een brief gericht aan de gemeente waarbij hij op de hoogte zou worden gebracht van het feit dat hij een deel van de nodige documenten had overgemaakt, zonder daar effectief een nieuwe aanvraag aan toe te voegen. Het gebrek aan een geldige aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet werd samen met de toelichting dat de aanvraag evengoed tot een negatieve beslissing had geleid indien die wel op geldige wijze was ingesteld geweest, omdat verzoeker niet had aangetoond dat zijn echtgenote over voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikte, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 april 2012.

Zijn raadsman verstuurde op 10 mei 2012 een brief met toelichting omtrent zijn situatie, samen met loonfiches van zijn echtgenote, een kopie van zijn Spaanse verblijfskaart en van zijn aankomstverklaring.

Op 12 juni 2012 werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten onder de bijlage 13. De beslissing werd op 18 juni 2012 ter kennis gebracht. Tegen die beslissing stelde hij een op 13 juli 2012 een beroep tot nietigverklaring in.

Op 27 juli 2012 werd hij in kennis gesteld van de onontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onder bijlage 15^{quater}. De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging onder bijlage 15 van 4 april 2012 is de bestreden beslissing:

“BESLSSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBIJF

met het oog op artikel 12bis, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Is de aanvraag voor een toelating tot verblijf ingediend op 29 februari 2012 in toepassing van de artikelen 10, 12bis § 1 tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door

Naam : O. Voornaam: A. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)1974 Geboorteplaats: Zagora

Verblijvende te : (...) te 8520 KUURNE Om de volgende redenen onontvankelijk:

Betrokkene legt niet alle in artikel 12bis, § 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor:

- *Een gelegaliseerde geboorte akte*
- *Een geregistreerd huurcontract of eigendomstitel*
- *Een uittreksel strafregister*
- *Bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*
- *Een medisch getuigschrift*
- *Een bewijs van aansluiting ziekteverzekering ...”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Eerste middel: schending van artikel 10 e.v. van de wet van 15.12.1980 en schending van Richtlijn 2003/86 van de Raad van 22 September 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

1. Zoals blijkt uit hetgeen supra werd gesteld (alsmede bevestigd door de voorliggende stukken) is verzoeker in het huwelijk getreden met een Marokkaanse onderdane welke beschikt over een verblijfstitel van onbeperkte duur voor het Rijk. Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar Richtlijn 2003/86/EG van 22 September 2003 inzake het recht op gezinshereniging, het recht op gezinshereniging als principe vooropgesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zoals duidelijk moge blijken uit de aangehaalde artikelen in de bestreden beslissing heeft verzoeker ten tijde van zijn legaal verblijf alhier zich gericht tot de bevoegde diensten van KUURNE teneinde een aanvraag tot verblijf te doen hierbij verwijzende naar de artikelen 10 e.v. Vreemdelingenwet. Bij de aanvraag legde verzoeker tevens alle documenten zoals deze vereist zijn voor gezinshereniging voor. De gemeente KUURNE controleerde deze documenten en maakte het dossier over aan de DVZ voor verdere afhandeling. De DYZ verklaarde evenwel de

aanvraag onontvankelijk waardoor de gemeente een bijlage 15^{quater} aan verzoeker diende af te leveren. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat kennelijk geen voldoende bestaansmiddelen bewezen werden. Partners van een in België wonende derdelander met verblijfsrecht van onbeperkte duur kunnen onder welbepaalde voorwaarden een verblijfsrecht op het grondgebied van het Rijk verkrijgen. Verzoeker betwist en ontkent niet dat artikel 10/12bis VW stipuleert dat de gezinshereniger dient te bewijzen dat hij een inkomen heeft van minstens 120 % van het leefloon. Verzoeker betwist evenmin dat verder in voornoemd artikel wordt gesteld dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen, niet in aanmerking komen. Ook hier dient deze wetsbepaling zo geïnterpreteerd te worden zoals het gespecificeerd werd in artikel 12bis VW. Met name wanneer het referentiebedrag niet gehaald wordt, dient de Minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die wordt vervoegd en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er dient m.a.w. een case-to-case beoordeling gemaakt te worden. Dit wordt tevens ook zo voorzien in artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 September 2003 inzake het recht op gezinshereniging, PB L 251 van 3 oktober 2003, welke bepaalt dat de lidstaten bij de beoordeling van de te nemen maatregel, de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van zijn verblijf in de lidstaat en het bestaan van familiebanden of culturele - of sociale banden met zijn land van herkomst in ogenschouw moet nemen. In de zaak Chakroun tegen Nederland (HvJ - tweede kamer - 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun t. Nederland, §48) heeft het Hof van Justitie de criteria onderzocht die de Nederlandse staat had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. In haar paragraaf 48 overweegt het Hof met betrekking tot de opgelegde criteria dat "aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, deze bevoegdheid zo moet worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager." Verzoeker verblijft reeds sedert begin 2012 op grondgebied van het Rijk, dit bij zijn echtgenote. Verzoeker is met zijn echtgenote woonachtig aan het adres: 8520 KUURNE, Schardauw 32. (hic et nunc op nummer 57).

Steeds heeft het gezin zijn financiële verplichtingen kunnen voldoen. Steeds heeft de echtgenote van verzoeker gewerkt. Op heden geniet verzoekster een werkeloosheidsvergoeding, doch zoekt actief naar werk. Dit niettegenstaande haar zwangerschap. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de attestatie van de VDAB nopens de opleiding schoonmaak. Verzoeker zal met diens gezin dan ook geenszins ten laste vallen van de Belgische staat. Door nu enkel in de beslissing te verwijzen naar de inhoud van de wettekst en niet in concrete te beoordelen, legt verwerende partij volledig de rechtspraak van het arrest Chakroun naast zich neer en schendt zij artikel 10/12 bis VW alsmede artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 September 2003 inzake het recht op gezinshereniging, PB L 251 van 3 oktober 2003.

2. In haar nota met opmerkingen laat verwerende partij gelden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de Richtlijn 2003/86 (EG). Hierbij verwijst verwerende partij naar het gegeven dat voornoemde Richtlijn in de Vreemdelingenwet werd geïntegreerd. Verwerende partij laat voorts gelden dat verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn echtgenote, welke de Marokkaanse nationaliteit heeft, zodat verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden zoals deze worden vooropgesteld door artikel 10 - 12 bis van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij komt dienaangaande tot de conclusie dat verzoeker geenszins aantoonde aan de voorwaarden van betreffende artikelen te hebben voldaan.

3. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij zich steeds op een correcte wijze heeft gedragen. In die zin is verzoeker dan ook formeel daar waar hij stelt dat bij de aanvraag tot gezinshereniging hij alle documenten voorlegde zoals deze door de wet zijn vereist. Verzoeker kan verwerende partij dan ook geenszins volgen daar waar deze laatste stelt dat bij de aanvraag van verzoeker quasi alle door de wet voorgeschreven stukken ontbraken (?) (sic: pagina 6 van de nota met opmerkingen van verwerende partij). Indien dit zo zou geweest zijn, dan diende de gemeente de aanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen en een bijlage 15ter af te leveren. Wat in casu niet gebeurde !!! Verwerende partij erkent dat een bijlage 15 bis werd afgeleverd; inhoudende de erkenning dat alle vereiste documenten werden afgeleverd. De aangevochten beslissing zoals deze officieel ter kermis werd gebracht van verzoeker bevatte inderdaad een opsomming van stukken, doch enkel en alleen werd in deze algemene (en in se allesomvattende) opsomming met groene fluo aangestipt dat verzoeker niet de nodige bewijzen zou voorgelegd hebben nopens het hebben van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker is formeel dat de nodige loonstroken nopens de tewerkstelling van zijn echtgenote werden voorgelegd. De echtgenote van verzoeker genoot op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging, een netto inkomen dat varieerde tussen de 1.013,00 € en de 1.277,00 €. Indien de

Staatssecretaris - op basis van de voorliggende stukken - meent dat de partner in se op onvoldoende wijze heeft aangetoond over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, dan dient hij over te gaan tot het maken van een belangenafweging. Immers, volgens de Europese regelgeving mogen EU- lidstaten bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging opleggen, maar, wanneer de betrokkene daar niet (meer) aan voldoet, moet de lidstaat, alvorens de aanvraag te weigeren of het verblijf te beëindigen, steeds een belangenafweging maken van een aantal elementen die staan opgesomd in artikel 17 Richtlijn 2003/86 EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG. Verzoeker erkent dat België voorwaarden kan opleggen voor gezinshereniging, maar het niet vervullen van een of meerdere voorwaarden mag niet automatisch leiden tot een weigering of intrekking van het verblijfsrecht. Verzoeker meent dan ook - gelet op de vigerende Europese Richtlijnen en de slechts beperkte omzetting ervan in het Belgisch recht – dat alvorens een weigeringsbeslissing te nemen, de minister of zijn gemachtigde, de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging moet nemen. Er dient een case to case beoordeling gemaakt te worden en er dient in se verder contact opgenomen worden met de verzoekende partij. Wanneer de staatssecretaris dit had gedaan, dan hadden verzoeker en zijn partner kunnen aantonen dat het netto inkomen van het gezin meer dan voldoende was, gelet op de eigen levenswijze (partij en kennen zeer beperkte huurlasten en verder enkel de vaste kosten van water, elektriciteit, telefoon, zij geen steun genoten van het OCMW. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de Staatssecretaris een dergelijke case to case - studie heeft doorgevoerd. Verzoeker meent genoegzaam te hebben aangetoond (cfr ook de gevoegde stukken bij het inleidend beroep) dat de bestreden beslissing artikel 10 e.v. van de wet van 15.12.1980, alsmede artikel 17 van de Richtlijn 2003/86 van de Raad van 22 September 2003 inzake het recht op gezinshereniging, schendt.”

2.1.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen akte nam van de aanvraag om machtiging tot verblijf, terwijl hij overeenkomstig de opgeworpen wetgeving het recht heeft om zich in België te vestigen en tenminste om de machtiging tot verblijf aan te vragen, zodat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 10 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn (EG) 86/2003. Verzoeker stelt dat in deze richtlijn naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zijn verrat, wordt verwezen. Hij betoogt dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet indiende en hierbij alle vereiste documenten voorlegde. Hij is van mening dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat hij niet heeft aangetoond dat hij beschikt over bestaansmiddelen die tenminste 120% bedragen van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Hij werpt in dat verband op dat de Richtlijn (EG) 86/2003 echter bepaalt dat de lidstaten bij de beoordeling van de te nemen maatregel, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van zijn verblijf in de lidstaat en het bestaan van familiebanden of culturele- of sociale banden met zijn land van herkomst. Hij haalt ook het arrest Chakroun t. Nederland aan, waarbij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalde dat gezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, deze bevoegdheid zo moet worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

De Richtlijn (EG) 2003/86 werd omgezet in het Belgisch recht met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op die richtlijn kan beroepen. Verzoeker laat na aan te geven welke bepaling uit voornoemde Richtlijn niet of niet voldoende werd omgezet.

Ten aanzien van verzoekers betoog dat hij alle in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen bij zijn aanvraag had gevoegd, merkt de Raad dat uit de het dossier blijkt dat verzoeker na de onontvankelijkheidsverklaring van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet, geen nieuwe aanvraag heeft ingediend, maar dat hij enkel getracht heeft de onontvankelijkheid te “herstellen” door het neerleggen van de documenten die aanvankelijk aan de aanvraag ontbraken, wat onmogelijk is omdat een lopende procedure wordt afgesloten wanneer tot onontvankelijkheid van de aanvraag die ze in gang zette wordt besloten, *in casu* op 4 april 2012.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard louter omdat hij niet heeft aangetoond dat hij beschikt over bestaansmiddelen die tenminste 120% bedragen van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende

het recht op maatschappelijke integratie. De Raad moet vaststellen dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat aan zijn aanvraag de volgende documenten ontbraken:

- Een gelegaliseerde geboorteakte
- Een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte Een uittreksel uit het strafregister
- Bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen
- Een medisch getuigschrift
- Een bewijs van aansluiting ziekteverzekering.

Daarnaast werd verzoeker op 21 april 2012 ook in kennis gesteld van het feit dat zelfs indien hij wel een geldige aanvraag had ingediend, hij zich toch niet had kunnen beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, omdat hij niet voldoende bewijzen had voorgelegd dat zijn echtgenote, die hij zou gaan vervoegen, beschikte over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet. Die bestaansmiddelen moeten in principe ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Momenteel bedraagt dit 1256, 97 euro, een bedrag dat bovendien niet op een constante wijze kan worden afgelezen van de documenten die ter staving van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen werden voorgelegd op 10 mei 2012, als reactie op de brief gericht aan de gemeente op 17 april 2012.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Derhalve beantwoordt de bestaande wetgeving aan de normen die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vooropstelt ten aanzien van het toelaten van gezinshereniging door de lidstaten op hun grondgebied.

Verzoeker diende echter een aanvraag in waaruit niet kon worden afgeleid welke bestaansmiddelen hij en zijn gezin nodig hebben en of ze hierin kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, zodat een dergelijk onderzoek niet kon worden gevoerd. Aan de aanvraag ontbraken immers niet enkel bewijzen van enige bestaansmiddelen, maar ook een medisch getuigschrift, een bewijs van aansluiting ziekteverzekering en een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte. Evenmin bevatte de aanvraag andere elementen, specifiek aan verzoekers situatie, op grond waarvan de werkelijke uitgaven en inkomsten van hem en zijn gezin konden worden ingeschat.

De Raad dient kennis te nemen van deze elementen in het licht van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, waarbij de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoekers argumentatie laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel aan van artikel 8 EVRM.

2.2.2. De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging onder bijlage 15 van 4 april 2012 is de bestreden beslissing. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel, zodat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het tweede middel is onontvankelijk.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Derde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel.

1. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003). De Raad kan ter zake enkel optreden

wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II). Dat is in casu het geval. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet. In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf heeft genomen. Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering van de aanvraag de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidsstoets / behoefte analyse dient te maken van het gezin. Evenredigheidsstoets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een de derdelander niet (meer) vervuld is dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst. Behoeft analyse welke er in bestaat te bepalen welke bestaansmiddelen het gezin nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. In casu heeft verzoeker geen banden meer met het land van herkomst. Verzoeker vormt alhier een gezin met zijn echtgenote welke legaal verblijf houdt. Samen verwachten zij op heden hun eerste kindje. Steeds heeft dit gezin (en ook nu nog) in hun behoeften kunnen voorzien. Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2. In zijn nota laat verwerende partij gelden dat verzoeker met zijn beschouwingen niet aantoonde dat voldaan werd aan de voorwaarden die voorzien zijn in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Voorts stelt verwerende partij dat het de staatssecretaris niet toegestaan is om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een aanvraag ontvankelijk te verklaren.

3. Verzoeker kan deze zienswijze van verwerende partij geenszins bijtreden. Gelet op de eerder beperkte weerlegging aan de zijde van verwerende partij meent verzoeker te kunnen volstaan met hetgeen supra werd geponeerd nopens de bespreking van het eerste middel van verzoeker. Verzoeker volhardt dan ook ten stelligste."

2.3.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gebruik gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid door te oordelen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk was omdat hij niet had aangetoond dat hij beschikte over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen. Hij is bovendien van mening dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn specifieke gezinssituatie, waarbij hij verwijst naar de feitelijke situatie zoals die door hem wordt geschetst in het inleidend verzoekschrift.

Verzoeker voert weliswaar aan dat hij de bestreden beslissing in strijd acht met het evenredigheidsbeginsel, maar dat uit de bespreking van het eerste middel volgt dat hij met zijn betoog niet aantoonde dat voldaan werd aan de voorwaarden die voorzien zijn in artikel 10 van de vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren. De loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan:

"Vierde middel: Schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsmede van het redelijkheidsbeginsel.

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. De litigieuze beslissing dd. 04.04.2012 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 12 bis § 3 tweede lid VW en art. 26 § 2 tweede lid KB 08.10.1981) en in feite, met name dat geen bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen worden voorgelegd. Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn. De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609). De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In de rechtsleer (cfr www.vreemdelingenrecht.be) wordt, wat de toepassing betreft van artikel 10 VW nieuw, telkenmale gesteld dat voor de beslissingen nopens het verblijfsrecht, de DVZ een evenredigheidstoets dient uit te voeren. " bij het beoordelen van de bestaansmiddelen : Houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid Wordt leefloon , maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering, en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen. Wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt. Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120 % van het leefloon (tarief persoon ten laste) " Zoals reeds herhaaldelijk gesteld (cfr supra) is verzoeker gehuwd met een Marokkaanse onderdane welke alhier een onbeperkt verblijfsrecht geniet. Zij wonen samen aan het adres voornoemd te KUURNE en verwachten in december 2012 hun eerste kindje. Verzoeker verwijst dienaangaande naar zijn stukkenbundel. Partijen hebben - en dit tot op heden - steeds de noden van hun gezin kunnen voldoen.. Reeds supra stelde verzoeker dat door verwerende partij een evenredigheidsoefening dient te worden gemaakt en in die zin ook dient te motiveren. Verwerende partij liet dit na. Zij beperkte zich immers tot het citeren van de wettelijke bepalingen doch laat na de evenredigheidstoets te doen en dienaangaande te motiveren. Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998). Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn echtgenote en toekomstig kindje. Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben. Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

2. In zijn nota laat verwerende partij gelden dat naast het feit dat verschillende documenten aan de aanvraag ontbraken, verzoeker in gebreke bleef om de specificiteit van zijn situatie aan te duiden. Verwerende partij verwijst expliciet naar hetgeen werd uiteengezet als repliek op het eerste middel van verzoeker.

3. Zoals reeds blijkt onder de bespreking van middel 1 kan verzoeker zich geenszins vinden met deze stellingname van verwerende partij. Verzoeker meent te kunnen volstaan met hetgeen supra werd geponeerd nopens de bespreking van het eerste middel. Verzoeker volhardt dan ook ten stelligste."

2.4.2. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een motivering in rechte en in feite bevat. Zijn grief bestaat er echter in dat de bestreden beslissing niet "afdoende" werd gemotiveerd. Hij steunt zich hierbij op informatie te vinden op de website van het Kruispunt Migratie-Integratie (meer concreet: www.vreemdelingenrecht.be), waar kan worden gelezen dat de verwerende partij in het kader van gezinshereniging bij het beoordelen van het regelmatig, toereikend en stabiel karakter van de bestaansmiddelen van de aanvrager(s) rekening houdt met werkloosheidsuitkeringen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt. In navolging van deze bron voert hij ook aan dat, indien het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, verwerende partij een analyse moet maken van de behoeftes van het gezin en aan de hand daarvan moet bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om daarin te voorzien. Hij is van mening dat de

bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in zover geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker en zijn echtgenote steeds in de noden van hun gezin hebben kunnen voorzien.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, kunnen de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat de verzoekende partij met kennis van zaken heeft kunnen oordelen of het, overeenkomstig de doelstelling van de formele motiveringsplicht, zinvol was die beslissing aan te vechten met de middelen waarover zij in rechte beschikte, *in casu* met een schorsing- en annulatieberoep bij de Raad, zodat het middel in die mate ongegrond is (zie o.a. RvS 11 augustus 2006, arrest nr. 161.802). Bovendien stelt verzoeker dat de bestreden beslissing in rechte en in feite is gemotiveerd. Bijgevolg voert verzoeker de schending van de materiele motiveringsplicht aan. (zie: RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817).

De Raad merkt op dat de door hem aangehaalde "rechtsleer" geen verdere draagwijdte heeft dan hetgeen wordt bepaald in de artikelen 10, § 5 en 12*bis*, § 2, vierde lid van de vreemdelingenwet. In dat verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel waar wordt vastgesteld dat verschillende documenten aan de aanvraag om machtiging tot verblijf die tot de bestreden beslissing heeft geleid ontbraken, en dat verzoeker eveneens in gebreke bleef (en blijft) om de elementen aan te duiden, specifiek aan verzoekers situatie, op grond waarvan de werkelijke uitgaven en inkomsten van zijn gezin konden worden ingeschat.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen schending van artikel 10 noch van artikel 12 *bis* van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt. Zodanig werd evenmin een kennelijke wanverhouding aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, zodat verzoeker ook niet gevolgd kan worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 September 1999, nr. 82.301).

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan:

"Vijfde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen. Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn. Materiele zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit. Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen. Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn. Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar hetgeen gesteld in artikel 12 *bis* §2: " Indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10 § 5 niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde , op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodige hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De Minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen over lessen door de vreemdeling. In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij - dient verzoeker tot het besluit te komen dat niet zij enkel niet correct is in haar motivering (het gezin van partij en kan wel degelijk in zijn eigen behoeften voorzien), doch dat verwerende partij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij diende vast te stellen dat de voorgelegde documenten niet zouden volstaan, om nader contact op te nemen met verzoeker of het gemeentebestuur en hen te verzoeken meer duidelijkheid te verschaffen. Wanneer verwerende partij zich deze kleine moeite had getroost dan had zij dienen vast te stellen dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan een weigeringsbeslissing te nemen. Dit niettegenstaande het gegeven dat naast de wettelijke bepaling (cfr supra) wanneer verzoeker de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt: " bij het beoordelen van de bestaansmiddelen: Houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid Wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering, en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen Wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de

gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt. Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120 % van het leefloon (tarief persoon ten laste) " In casu heeft verwerende partij geen behoefte analyse in concreto gemaakt. De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek. Hij is gehuwd met een derdelander met onbeperkt verblijfsrecht welke in het verleden steevast heeft gewerkt, steeds heeft zij in haar onderhoud kunnen voorzien en hic et nunc kan het gezin dit ook. Samen verwachten zij in december hun eerste kindje! (hic et nunc reeds geboren). Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt

2. Verwerende partij laat in zijn nota dienaangaande gelden dat bij deze vorm van bevoegdheidsuitoefening de hoorplicht niet geldt. Verder laat verwerende partij gelden dat het in de eerste plaats verzoeker zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen ter staving van zijn aanvraag.

3. Verzoeker dient te erkennen dat in casu het horen enkel kan vereist zijn in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het horen betekent niet noodzakelijk dat de verzoeker mondeling dient te worden gehoord, maar dat deze de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoeker is formeel : bij het indienen van de aanvraag legde hij alle stukken voor zoals deze vereist zijn voor gezinshereniging. Verzoeker is dan ook met verstomming geslagen daar waar verwerende partij stelt dat hij maar de nodige diligentie aan de dag diende te leggen. Verzoeker meent voor het overige te kunnen volstaan naar de bespreking van het eerste middel zoals supra waarbij er toch niet naast kan dat ook op verwerende partij bepaalde wettelijke verplichtingen rusten !!"

2.5.2. Verzoeker werpt op dat, overeenkomstig artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet, de verwerende partij alle bescheiden en inlichtingen had kunnen opvragen die nuttig zijn om te bepalen of hij met zijn gezin in hun behoeften kon voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Hij is van mening dat de zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht werden geschonden omdat de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247).

De bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel, m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk, te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 September 2009, nr. 196.233).

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat louter uit het feit dat de wet in de mogelijkheid voorziet voor de minister of zijn gemachtigde om alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen door de vreemdeling die nuttig zijn voor het bepalen welke bestaansmiddelen de vreemdeling die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, niet kan worden afgeleid dat de zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden indien zulks niet is gedaan.

Verzoeker diende een aanvraag om machtiging tot verblijf in die op 4 april 2012 als niet-ontvankelijk was afgewezen omdat bij de aanvraag geen gelegaliseerde geboorteakte, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, uittreksel uit het strafregister, bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen, medisch getuigschrift noch bewijs van aansluiting ziekteverzekering werden gevoegd. Het feit dat verzoeker deze documenten vanaf 16 april 2012 per fax overmaakte, doet niets af aan de wettelijkheid van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt niet in dat het verzoeker niet langer vrijstaat om zijn verblijf alsnog te legaliseren.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC